

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΠΕΝΕ ΝΤΕΜΠΑΓΙ

Η ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΜΩΔ



ΗΜΑΤΙΖΟΝΤΑΣ σις μαγευτικές σάλες του καζίνο του Μόντε-Κάρλο ο δούξ Σέργιος Ρίτσερ προσπαθούσε ν' αλαφρώσει την τρομερή άνια του. "Όλα γά είχε βαρεθθί παιό. Γλέντιο, ταξείδια, περιπέτειες. Μήν έχοντας καρμιά χίμαιρα παιά νά κυνηγήσει σέ ηλικία 33 χρονών, δοκίμασε τά τελευταία πέντε χρόνια νά βρη κάποιο ενδιαφέρον στά παιό μακρυνά και τ'όμως Σέργιος περιέφερε τήν άνια του και τήν κλήξι του στήν προκυμμία τής Κονταμίν, οπου ένα πλήθος ζευγάρια στριγοφύριζαν, προσπαθώντας νά ξεχνά τήν κλήξι του στό ήδονικό ναυομάρια τής τζά-μάντ. "Υστερα παρουσιάζονταν, σοβαρός κι' αμίλητος, πάντα, σις σάλες τού παιχνιδιού, όπου ειτε κέρδιζε, ειτε έχανε, δέ δοκίμαζε καρμιά σνγκίνιο. Κάποτε όταν ξεπλάνωνταν στό κρεββάτι του άφηνε τή φαντασία του νά τρέχη σ' άγνωστους τόπους και ατό τόν διασκεδάσε κάπως. Μιά μέρα τού ο δούξ Σέργιος περιέφερε τήν άνια του και τήν κλήξι του στήν προκυμμία τής Κονταμίν, οπου συναντήθηκε με δύο γυναίκες, πού έμοιαζαν πως ήσαν μητέρα και κόρη.

Ο Σέργιος γυρίζοντας τόν άπεραντό κόμο, ειχε συναντήσει πλάσματα πού ειχαν κάποια έξοχρα στή ζωή του, με τήν παράξενη χέρι τους και ειχε δοιμάσει όλες τής άρωτικές άπολαύσεις, καρμιά όμως γυναίκα δέν τόν έκαμε νά νοιώσει τήν ανατριχίλα, πού έννοιωσε, περνώντας πλάι άπο τής γυναίκας αούτες. "Άπό τήν πρώτη σγαμή ή νεώτερη άπ' τής δύο, ή κόρη, έκαμε τήν καρδιά του νά χτυπήσει δυνατά. Γέμιος τότε άμέσως και άκολουθήσει τις δύο γυναίκες, πού βάδισαν σιγά-σιγά "Έκвинες όταν κατάλαβαν ότι τής άκολουθούσε κάποιος, έστρεψαν μιά-δυσ φορές τό πρόσωπό τους και έτοι ο Σέργιος ειχε τήν ευκαιρία νά θαυμάσει τήν όμορφιά τής νεός. "Ήταν ψηλή, έαυθη, με λεπτά και κανονικά χαρακτηριστικά. Τά μάγουλά τής ήσαν ληομά και στή μέση ειχαν τό γλυκορόδιομο τού άναρρώνοντος, όταν τόν χτυπά ο μάστιγής τής θάλασσας και τά άρψιατά τών Μεσημβρινών χωρών. "Αποφάσισε με κάθε τρόπο νά γνωριστή με τής δύο γυναίκες πού ειχαν παιε στό Μόντε Κάρλο όχι για γλέντι ή γά παιχνίδια, άλλα μάλλον για τήν θγεία τής κόρης; και ζούσαν χωρίς νά σχετίζονται με κανέναν. "Ενα βράδυ λοιπόν έπαισε μαζί τους κουβέντα, με τό θάρρος πού έχουν οι παραθερίζοντες νά μιλούν μεταξύ τους και τής συνώδεσε ως τó σπίτι πού έμεναν. Τους μιλήσε για τόν έαυτό του και τήν άγαρη και πληκτική ζωή του. "Έκвинες έδειξαν άριστό ενδιαφέρον. "Η ένουανά της Μώδ — έτοι λέγονταν ή νέα — και ή ευχέρεια σις έφοράσεις τής, ένθουσιάζαν τó δοδικά. Με λίγα λόγια τού διηγήθηκαν όσα σκεδόν ειχε μαγεύσει γι' αούτες: "Οτι ή κυρία Ντόρκοκ ήταν χήρα και ότι ειχε έρθη εκεί για τήν ήγεία τής κόρης τής, ότι περνούσαν μιά ζωή μέτρια, γιατί ή περιουσία τους δέν ήταν μεγάλη και ότι μετά μερικές βδομάδες θάφηναν για τó Παρίσι. Τήν έλλα μέρα καθώς και τήν παράλλη ο Σέργιος έναιε τής δύο γυναίκες. Τότε πήρε τó θάρρος παιά και τής παρακάλεσε νά τού κάμουν τή χέρι και νά δεχτούν έναν περσίτο μαζί τού στή θάλασσα με τήν γιάτ του, πού κάθε μέρα μαρμαρύναν τή λευκή πρόσω του με τήν Αδτριακή σμαμία και τó δοδικό στέμμα έπάνω.

Τι θεός ήταν εκείνος ο περσίταος! Η Μώδ νόμιζε ότι κάποια μαγική δύναμη τήν ειχε μεταφέρει ο' ένα πολυτελέστατο καράβι, πού τó πλήρωμά του εγγύζονταν σιωπηλά για νά τήν ταξιδεύει μακριά-μακριά σέ μαγεμένα άκρογιάλια... "Όταν άρχισε παιά νά νυχτώνη ο Σέργιος έδωκε διαταγή νά γυρίσουν πίσω, με ή Μώδ τόν παρακάλεσε νάνοηχούν ακόμα δύο στή θάλασσα για ν' άπολασθή τó θέαμα τής νύχτας. "Ενώ εκείνη κούταζε ένστασιμη τόν κάταστρο οφρανό πού καθρεφτιζονταν στή θάλασσα, ο Σέργιος τήν κούταζε στά μάτια και συλλογιζονταν μιά ζωή όλο έρωτα, γλυκειά και άτελείωτη. "Έξαφν τή ρώτησε:



"Ενα πλήθος ζευγάρια στριγοφύριζαν...

— Τι όνειροπολείτε ;  
— Συλλογίμαι, άπάντησε εκείνη, ότι θά εισθε πολύ εύτυχισμένος.  
"Απατάσθε, Μώδ, τής ειπε.  
Κάθως συγχρόνος στό πλάγι τής και έγγιζοντας σκεδόν με τά χείλη του τó αυτί τής, τής μουρμούρισε τούς πόθους του και τó βαθύ-ατο αίσθημά του γι' αούτην.  
— Μ' αγαπάτε ; ρώτηε άπότομα ή Μώδ.  
— Όχι, σάς λατρεύω! άπάντησε ο δούξ, ενώ τά μάτια του πετούσαν φωτιές.  
"Η Μώδ σά νά προσεβλήθη άπ' αούτην τήν άπότομη ώ-ιη έξομολόγησι σπώκωθηκε και ειπε :  
— "Αν μ' αγαπάτε πραγματικά... παντρευτήτε με !  
"Ο Σέργιος άγαποσε τρομερά τήν έλευθερία του και θά προτιμούσε ένα έπισπώδιο πού ρομαντίκο, άπ' τó γάμο, μι άποφάσισε νά παντρευτή τή Μώδ...

"Όταν ή Μώδ έγινε δούκισσα έβαλε όλη τής τήν άνεργητικότητα για νά λαμπροποιήση τó πολυτελέστατο μέγαρο, πού άγόρασε στά "Ήλυσια ο δούξ. "Ο Σέργιος πικράθηκε γι' αούτό, γιατί θά προτιμούσε κατά τó μήνα τού μέλιτος νά μήν τούς άποαχολή καρμιά όλική σκίφι. Δέν τής ειπε τίποτα όμως γιατί φοβόταν πού τήν ευθρασθή όγεία τής άγαπημένης του Μώδ. "Η λατρεία του όμως προς τή γυναίκα του και ή ύποχαρή τής: τος σάτ μαρτύρια τής, έκαμαν σιγά-σιγά τή Μώδ ν' άπομακρύνεται άπ' αούτόν και νά έπιζητή σάν έξοφούσι τής κομμικές έλαφρότητες.

"Ενα βράδυ πού γύρισαν άπό τήν "Οπερα, ο Σέργιος τής ειπε :  
— Δέ μ' αγαπάς, Μώδ !  
— Κ' έσύ, φίλε μου, τού ειπε εκείνη μ' αγαπάς πάρα πολύ...  
"Άπό τότε ή Μώδ τούδειχνε έναν ψυχρό και ύπολογισμένο έγωισμό και μιά ύπεροπτική άδιαφορία. "Έτρεχε ο' όλων τών ειδών τής διασκεδάσεις, σέ φιλανθρωπικές έορτές για νά έπιδεικνών τόν πλοτικό τής και ραίνονταν ένθουσιασμένη, όταν ο Σέργιος δέ μπορούσε νά τή συνοδεύσει.  
"Ενα βράδυ, στό χορό τής Αδτριακής Πρεσβείας, καθώς περνούσε ο δούξ με τή γυναίκα του άνέμισα άπό μιά παρτέζ λέαν, τούς άκουσε νά ψιθυρίζουν για τή Μώδ λόγια προσβλητικά, ύποπτα, πρόστυχα.  
— "Η κ. Δούκισσα, ψιθύρισε κάποιος, δέν κρύβει παιά τής αίσθηματικές τής; περιπέτειες.

"Ο Σέργιος έγινε κατάχλωμος, τόν έπαισε τυρετό; "Έν τυρετό; όταν γύρισαν στό μέγαρό τους, δέν τής έκαμε καρμιά παρατήρησι. Τάτοια όμως ήταν ή άπογοητεσι τού για τής χαμένες έλπίδες του, όστε κινούνανε νά πεθάνη. Μά ή ύπερηφάνια του, ώ; άνθρώπου τιμίου, τού έδωκε θάρρος κι' άποφάσισε άπό όθιμα πού ήταν νά γίνη έκδικητής. "Έτσι ένα πρσι ειπε στή Μώδ ότι πού πολλοί ειχε άποφασίσει νά δάσουν μιά μεγάλη γροητή στό γιάτ τους, τó «Ρουαγιόλ ντούκ», πού:αν άγκυροβολήσμε στόν κόλλο τής Νίκιας. Τήν παρακάλεσε νά ματαρτίση τόν κατάλογο τών καλεσμένων και τήν όρισμένη μέρα θά πήγαναν όλοι μαζί με ειδικό τραίνο ως τή Νίκια. "Η Μώδ έστρελλομένη άπο τή χάρη τής ειδέθηκε ο' όλη τήν παρτέζ τής τήν ευάριστη είδησι. "Ο Σέργιος με τó ψυχρό του χομώγιο τά έπαδοκίμασε όλα. Μονάχα τά μάτια του, πότε-πότε, έπαίριαν μιά τρομερή έκφρασι.

Σ ήν άκρογιάλι τής Νίκιας άπάνω στό βράχο τού Μόν-Μπορν όφώνονταν ένας πέγρος, γνωστός σά περιχώρα με τó όνομα «ο πέγρος τού Έγγλέζου». Κανείς άπό τούς ντοπιους δέν τολμούσε νά πλησιάση τόν πέγρο αυτό, για τόν όποιο κυκλοφορούσαν τρομερές φήμες.

Μιά νύχτα έν τούτος ο πέγρος τού Έγγλέζου φάνταζε μαρμαρωτος και στή θάλασσα άπό μιά τήν έπλεαν πλήθος όλόφρατες βαρκούλες με Βενετσιάνικα φαναρίκια, ένθ παιό μακριά τó «Ρουαγιόλ ντούκ» ήταν λαμπροστολισμένο και σκόρπιζε τής πού ύποβλητικές και τής πού παρεξέμεσε σημασιές άπό μιά άόρατη όρχήστρα. "Έβιδετο εκεί ή έσορη τού δοδικού και τής δομίσσης Ρίτσερ.  
"Όλη τή νύχτα μεγαλοπρεπή όχηματα σάθηναν μαρματά στήν πώλη τού πέγρου. Τό γλέντι κέρτασε ως τó πρωί...  
Κοντά τά ξεμωράματα νά πολυτελή άμάξια μετέφεραν τούς καλεσμένους



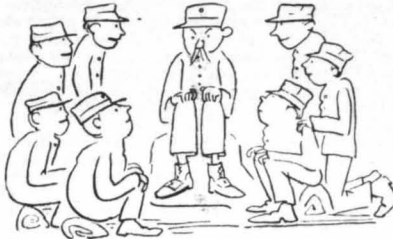
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

# Ο ΣΑΤΑΝΑΣ

‘Ο ήλιος έγραψε στη δούλι του, σκορπίζοντας μιά χρυσοκόκκινη άναλαμπή στη φύσι.  
Οι κληρωτοί είχαν μαζευτεί δλόγυρα από ένα σεβαστό επί-  
στρατο συμπολιτη τους, ό όποιος διηγείτο ιστορίες από τους δυό  
Βαλκανικούς πολέμους.

Οι φαντάροι τον άκούγανε προσεκτικά, καθισμένοι γύρω-γύρω,  
στης ταβέρνας τ ό σκαμνιά, κι ό σεβαστός επί-  
στρατος, που ήσανε και τραυ-  
ματίας, έλεγε, όλο έλεγε και  
άποσασμού, δέν ειχε. Διηγείτο  
σασρό έπεισάδια πολεμικά, άτε  
λείστα της πο-  
λεμικής ζωής, δίδοντας έτσι  
στούς κληρω-  
τούς νά κατα-  
λάβουν τι θά  
πή στρατιωτική



Οι κληρωτοί μαζεύτηκαν γύρω στο γυροιά  
επίστρατο που διηγείτο...

ζωή, τι θά πή στρατιώνας κι πειθαρχία.  
— Μιά φορά μονάχα, βρε παιδιό, τούς έλεγε, φοβήθηκα στον  
πόλεμο, και τον φόβο μου αυτό ποσ δέν θά τον λημονήσω.  
— Στο Μπιζάνι; τον δίκονεμον ένας.  
— ‘Οχι, άπάντιμε αυτός γελαστός. Άκούτε νά εός τ ό διηγηθώ.  
‘Οπως σάς έλεγα λοιπόν, δέν φοβήθηκα ποτέ μου,  
ούς τις σφιρίδες που σφίριζαν εάν διαβόλος σι’ αυτά  
μας, ούτε τις ποροβόλα που τραντάζαν τον τόπο, ούτε  
τά πολυβόλα που θορίζαν, ούτε τις όβριδες που άνοιγαν  
κάτι μεγάλες, τέτοιες, τρύπες στη γή, ούτε τη χολέρα  
που μά είχε πιάσει και μάς πέθαινε, ούτε τις βροχές,  
ούτε τούς κόπους και τ ά χρογία δέν φοβήθηκα τ ό μά-  
τι μου, ούτε την πείνα, που μέρες ειχαμε νά βάλουμε  
ψιχουλο στό στόμα μας, ούτε και τίποτε άλλο, όλο ένα...  
— Τι ένα; ρώτησαν όλοι.  
— Τι ένα λέει; Άκούτε νά τ ό μάθετε. Είμαστε  
κοντά στά Βουλγαρικά σίνορα ένα βράδι. Νυχτώσαμε  
μέσα σ’ ένα βουνό ψηλό και γεμάτο δέντρα άγρια και  
πυκνά. ‘Η φύσις γύρω ήταν βαρεία, σού έκοβε τ ό αίμα,  
σάν έπαιγνε και νύχτανα κ’ έσφαταν ό ίσκιου. Άμα  
στήσαμε προφυλακή, έπέσαμε άμέσως στόν ύπνο. Κου-  
ρασμένοι, τασιμαμένοι καθώ; είμαστε, τόν πήραμε ά-  
μέσως. ‘Εγώ ειχα γείρει σ’ ένα βουβουλα.



‘Αμα στήσαμε προφυλακή  
πέσαμε νά κοιμηθούμε.

πολλή ώρα, όταν στόν ύπνο μου μού φάνηκε, πώς κάποις ζεστή  
άναπνοη τριγύριζε δλόγυρα στό πρόσωπό μου Σόπνησα χωρίς όμοσ  
και ν’ άνοιξω και τ ά μάτια μου. ‘Η άναπνοή, ή ζεστή, και ή κανο-  
νική, έξακολουθούσε νά με ζεσταίνει πάντοτε. Σέ λίγο έννοιωσα  
και κάτι μαλλιαρό, σάν γέμι, νά χαιδεύη τ ό πρόσωπό μου.

— Παναγία μου!... Είπι-  
μέσα μου, χωρίς όμοσ και νά  
τολήσω ν’ άνοιξω και τ ά μά-  
τια μου όπό τ ό φόβο! Πίσω  
μου σ’ έχω σατανά!... Κι’ άρ-  
χισα νά λέω τ ό ‘Πάτερ ήμών’  
και όλες τις προσευχές που  
έξωμ!...  
Μέ όλα όμοσ αυτά τ ά πα-  
τερμά, ούτε ή άναπνοη ή ζε-  
στή έφυγε όπό πάνω μου, ούτε  
και τ ό χαιδεύμα έπαυε τού  
γενιού. Τώρα άρχισα ν’ άκούω  
και κάτι κρότους στά κλαδιά.  
— Θά έχουσαι και άλλι  
σατανάδες, σ’ έσφθηκα!  
‘Ενας κρούς φόβος μ’ έπα-  
σε τότε, αιοθάνηθα νά παγώνη  
τ ό αίμα στίς φλέβες μου, και  
κάτι νά πύγην τόν λαμόμου.  
— Θέέ και Κόξιε, σόσε  
μας!... μουμι ύρσασ, με τήν  
ιδέα πως ό Δαιμόνας με δοκί-  
μαζε εκείνο τ ό βράδι!...  
‘Εκείνη τη στιγμή όμοσ, δέν έξωμ πώς, άνοιξα γυ-  
ριε και καταλάβω τ ό δεξι τ ό χέρι μου και τι πάνω  
νομιζετε;  
— Τόν παπά τού συνιάγματος! Τού ειπε κάποιος.  
— ‘Οχι. ‘Ενα... κατοίκι! Και τι κατοίκι; Πρώτης  
τάξεος!... Θάχε έσφυγει φαίνεται, μέσα στή φασαρία  
τού; ολέμου. άπο κάποιο Βουλγαρικό κοπάδι, περι-  
πλανήθηκε ως εκεί και ήρθε νά βοσκήση, γαίνεται,  
κοντά μου. Τι έκαμα, λοιπόν, τότε και έγω νομιζετε;  
— Ξινακομήθηκες.  
— Κάθε άλλο... Σηκώθηνα άμέσως, τώπιασα και  
τώπιασα με τ ό ζουράμι μου στό δέντρο, και τ ό πρσί,  
πριν ό άλλι άκόμα σηκωθών, ήταν γεαρμένο και  
έτοιμο στό σουβλί.  
— Και τ ό σουβλί, πού τ ό βρήκες;  
— Κουραμπί! Ρα τών νά όργονα στό γάμο; Μία  
στού δάσος ήμονου, και ρωτίς τού βρήκα τ ό σουβλί!  
Περσάρισε, πού λίτε, μιά χαρά, έσσηνητικοι κατώς εί-  
μαστε, με τ ό κατοίκι αυτό. Γιατί πρέζει νά ζήσετε,  
πως στόν πόλεμο δυό πράγματα χρειάζονται, βρε μό-  
μολα. Γενναιότης στή μάχη και γιομάτο στομάχι!...  
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.



— Παναγία μου ειπα. Σίγουρα  
θά ειπ’ ό Σατανάς!

— Τι ένα; ρώτησαν όλοι.  
— Τι ένα λέει; Άκούτε νά τ ό μάθετε. Είμαστε  
κοντά στά Βουλγαρικά σίνορα ένα βράδι. Νυχτώσαμε  
μέσα σ’ ένα βουνό ψηλό και γεμάτο δέντρα άγρια και  
πυκνά. ‘Η φύσις γύρω ήταν βαρεία, σού έκοβε τ ό αίμα,  
σάν έπαιγνε και νύχτανα κ’ έσφαταν ό ίσκιου. Άμα  
στήσαμε προφυλακή, έπέσαμε άμέσως στόν ύπνο. Κου-  
ρασμένοι, τασιμαμένοι καθώ; είμαστε, τόν πήραμε ά-  
μέσως. ‘Εγώ ειχα γείρει σ’ ένα βουβουλα.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΩΝ  
**ΤΑ ΔΑΝΕΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ**

‘Ενα ζήτημα που άτασχολεύε στα σοβαρά τούς συγχρόνους βι-  
βλιοφίλους τού έξωτερικού είνε αν ή μεγάλοι βιβλιοφίλοι τού πα-  
ραελθόντος Ζίν Γκορλίε και Θωμάς Μαγιέ, τών όποιών οι θηραυκοί  
περιήλθον στήν ‘Εθνική Βιβλιοθήκη της Γαλλίας, δάνειζαν τ ά βι-  
βλία τους. Μά τ ό ζη ημα αυτό φαίνεται άλλιο, γιατί δέν υπάρχουν  
θετικές σχετικές πληροφορίες.  
Είνε όμοσ άσπαστο γνηστώ ότι ένας άλλος περίφημος βιβλιοφί-  
λος, ό Γκυωμάρ Κολλέ, (1598-1659) που ήταν και καλός λογιος και  
έπιφανής ρήτορας, ειχε συνθέσει προς τιμήν τών βιβλιών του τ ό ά-  
κόλουθο έπίγραμμα:

*Θέλιγτερα της ψυχής μου αγαπημένα,  
Βιβλία μου, μη φύγετε από μένα.  
Μ’ ώραία γυναίκα μοιάζετε  
μαθένα  
Που ό κόσμος άπονήρει τ ά μπρο-  
[ζει νά τήνε βλέπει,  
Μά δανεικιά νά δίνεται δέν  
[πρέπει!  
‘Ενας άλλος; βιβλιοφίλος πάλιν,  
ό Κολλέ, ό όποιος ειχε τήν άδυ-  
ναμία νά δανείζη τ ά βιβλία του  
στούς φίλους του, επειδή ήξερε  
τήν τύχη που τ ά περιέμενε, έγραφε  
πάνω σ’ αυτά τ ό ακόλουθο δί-  
στιχο:  
Και τ ό βιβλίό τούτο άνόηκε στόν  
[Κολλέ,  
πριν τ ό κληρονομήσεις, ό φίλε  
[μου καλέ... Ρω-άν στό γάμο για ζουράδες;*



στού δοσκός Σόργιου στό ειδικό τραίνο που θά τούς ζαναπήγινε  
στού Παρίσι. ‘Ηταν όλοι έζαλισμένοι από τ ό χορό κ’ από τ ή σαμπά-  
νια. ‘Ο δούξ και ή γυναίκα του δέν ήσαν μαζί τους. Ειχαν άπο-  
μείνει στόν πύργο.  
‘Οταν πρόβαλε ό ήλιος, τ ά παράθυρα και ή πόρτες τού πύργου  
ήσαν κλεισμένα. Πέρα όμοσ μακριά στή θάλασσα, φαίνονταν τ ό  
‘Ρουαγιάλ ντόουκ’ που έφυγε βιαστικά, σά νά πετοσε. Κυβερνήτη  
του και μοναδικό του ταξιδιώτη ειχε τ ό Σόργιο.  
Κοντά τ ό μσημέρι κάποιος ψαράς, που τ ό κύμα τόν έσπρωξε  
ό; τ ή ρίζα τού βράχου που βριόκονταν ό πύργος, νόμιος πως άκουσε  
νά άπειλαμόνους στενεγμόνες,  
νά βγαίνουν μέσα από τ ή γή,  
άπό τ ά βαθιά και σποσειά  
τόγυρα τού πύργου. ‘Ησαν  
κάτι στεναγομοί σάν γυναικιοι,  
που πνίγονταν κ’ έμοιαζαν  
νά άφρονται από τόν άλλο  
κόσμο!...  
Μερικοί ντόποιοι, όταν ό  
ψαράς τούς τ ό διηγήθηκε αυ-  
τό, άνατρίχασαν...  
Και κανένας δέν έμαθε πο-  
τι ή άπόγινε ή περιήφανη και  
άλαφρόμυαλη δούμισσα Μόδ.  
‘Ο δούξ Σόργιος ταξιδεύσει  
άκόμα σέ μακρινές θάλασσες,  
μόνος, λυπημένος, άπελιπομέ-  
νους άπ’ όλα...  
— Τι τ ά θέλετρωμας, έπέρασα καλέ!

